

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 25Co/127/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4417215091
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 02. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Malíková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2019:4417215091.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Malíkovej a členiek senátu JUDr. Lýdie Gálisovej a JUDr. Sone Vackovej, v právnej veci žalobcu: C. Q., nar. XX. XX. XXXX, bytom ul. Y. M. XXXX/X, O. proti žalovanému: Tatra banka, a.s., so sídlom Hodžovo námestie 3, Bratislava, IČO: 00686930, o vydanie bezdôvodného obohatenia a primerané finančné zadostučinenie, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky (ďalej len „súd prvej inštancie“) zo dňa 28. februára 2018 č.k. 17Csp/146/2017-213 (ďalej len „napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie“), takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti a v časti trov konania mení tak, že žalobu žalobcu z a m i e t a.

Žalovaná má nárok na náhradu trov konania na súde prvej inštancie, ako aj na odvolacom súde voči žalobcovi v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným rozhodnutím.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 671,33 eura a úrok z omeškania 5% ročne od 20. 07. 2017 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku, vo zvyšnej časti žalobu zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 8%.

1.1. Za preukázaný mal skutkový stav, z ktorého zistil, že dňa 21. 07. 2014 strany sporu uzavreli zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru s poistením pre fyzické osoby číslo XX-XXXXXXXXXX (ďalej len „zmluva o úvere“), na základe ktorej bol poskytnutý dlžníkovi bezúčelový spotrebiteľský úver vo výške 4 000 eur. Žalobca bol povinný úver splácať v pravidelných mesačných splátkach, s konečnou splatnosťou úveru v lehote 6 rokov od splatnosti prvej splátky, s výškou úrokovej sadzby 11,9% ročne, s ročnou percentuálnou mierou nákladov (ďalej len „RPMN“) vo výške 12,76%, s priemernou hodnotou RPMN 17,94%, s výškou pravidelnej mesačnej splátky úveru vo výške 78,34 eura a termínom splatnosti splátky 5. dňa príslušného mesiaca, s počtom splátok 72. K zmluve bolo uzatvorené aj poistenie s výškou mesačného poistného pre poistenie 3,92 eura s výškou celkovej čiastky, ktorú musel dlžník zaplatiť 5 640,48 eura, s poplatkom za spracovanie žiadosti o zmenu úveru 40 eur.

1.2. Dňa 05. 11. 2014 bola medzi stranami sporu uzatvorená ďalšia zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru s poistením pre fyzické osoby č. XX-XXXXXXXXXX na základe ktorej bol poskytnutý dlžníkovi bezúčelový spotrebiteľský úver vo výške 1 150 eur s výškou úrokovej sadzby 7,90%, s RPMN 8,70%, s priemernou hodnotou RPMN 22,23%, , dátumom poskytnutia úveru okamihom uzatvorenia zmluvy s konečnou splatnosťou úveru do 6 rokov od splatnosti prvej mesačnej anuitnej splátky, s výškou pravidelnej mesačnej anuitnej splátky úveru vo výške 20,17 eura a termínom splatnosti splátky a poistného 4. dňa príslušného mesiaca s počtom splátok 72. K zmluve bolo uzatvorené aj poistenie s výškou mesačného poistného pre poistenie 1,01 eura s výškou celkovej čiastky, ktorú musel dlžník zaplatiť 1 463,74 eura, s poplatkom za spracovanie žiadosti o zmenu úveru 40 eur, s poplatkom za spracovanie žiadosti o úver 11,50 eura.

1.3. Dňa 22. 02. 2015 bola medzi stranami sporu uzatvorená tretia zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru s poistením pre fyzické osoby č. XX-XXXXXXXXXX, na základe ktorej bol poskytnutý dlžníkovi v tomto konaní v postavení žalobcu bezúčelový spotrebiteľský úver vo výške 1 100,- eur s výškou úrokovej sadzby 16,90% , s RPMN 18,45%, s priemernou hodnotou RPMN 20,16%, dátumom poskytnutia úveru - okamihom uzatvorenia zmluvy s konečnou splatnosťou úveru 72 mesiacov od splatnosti prvej mesačnej anuitnej splátky, s výškou pravidelnej mesačnej splátky úveru vo výške 24,55 eura a termínom splatnosti splátky a poistného 5. dňa príslušného mesiaca s počtom splátok 72. K zmluve bolo uzatvorené aj poistenie s výškou mesačného poistného pre poistenie 0,27 eura s výškou celkovej čiastky, ktorú musel dlžník zaplatiť 1 765,05 eura, poplatkom za úver vo výške 22 eur.

1.4. Dňa 25. 04. 2015 bola medzi stranami sporu uzatvorená štvrtá zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru s poistením pre fyzické osoby č. XX-XXXXXXXXXX, na základe ktorej bol poskytnutý dlžníkovi bezúčelový spotrebiteľský úver vo výške 1 000 eur s pravidelnými mesačnými splátkami, s výškou úrokovej sadzby 12,90% ,s RPMN 14,77%, s priemernou hodnotou RPMN 20,16%, výškou odplaty 15,16%, výškou najvyššej prípustnej odplaty 23,16 % , dátumom poskytnutia úveru - okamihom uzatvorenia zmluvy, s konečnou splatnosťou úveru 72 mesiacov od splatnosti prvej mesačnej anuitnej splátky, s výškou pravidelnej mesačnej anuitnej splátky úveru vo výške 20,12 eura a termínom splatnosti a splátky a poistného 14. dňa príslušného mesiaca s počtom splátok 72. K zmluve bolo uzatvorené aj poistenie s výškou mesačného poistného pre poistenie 0,22 eura s výškou celkovej čiastky, ktorú musel dlžník zaplatiť 1 468,64 eura, poplatkom za úver vo výške 20 eur.

1.5. Dňa 29. 06. 2015 boli na základe žiadosti dlžníka (žalobcu) uzatvorené dodatky k zmluvám o poskytnutí spotrebiteľského úveru s poistením pre fyzické osoby č. XX-XXXXXXXXXX, XX-XXXXXXXXXX, XX-XXXXXXXXXX a XX-XXXXXXXXXX, ktorého predmetom bola dohoda na jednorazovom predčasnom splatení pohľadávky veriteľa z uvedených zmlúv jednorazovo ku dňu 20. 07. 2015.

1.6. Žalobca vyzval žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia výzvou zo dňa 14. 07. 2017, ako aj pokusu o zmier zo dňa 20. 07. 2017 vo výške 671,33 eura a to do 19. 07. 2017.

1.7. Po právnej stránke napadnutý rozsudok odôvodnil ustanoveniami § 1 ods. 2, § 2 písm. g/, § 9 ods. 1, ods. 2, ods. 6, ods. 9, ods. 10, § 11, § 19 ods. 2 zákona číslo 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách spotrebiteľov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), § 52 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 4, § 53 ods. 1, ods. 5, ods. 6, § 54 ods. 2, § 451 ods. 1, ods. 2, § 452 Občianskeho zákonníka (zákon číslo 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov) a § 497 zákona číslo 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Obchodný zákonník“), § 3 ods. 5 zákona číslo 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“).

1.8. Dospel k záveru, že v predmetnom konaní medzi stranami sporu boli uzavreté spotrebiteľské úverové zmluvy, preto sa na ne vzťahujú ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách podľa Občianskeho zákonníka a zákona o spotrebiteľských úveroch. Vzhľadom na spotrebiteľský charakter jednotlivých zmlúv o úvere, podrobil tieto súd prvej inštancie prieskumnej činnosti. Žalobca sa podanou žalobou domáhal o vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 671,33 eura s príslušenstvom a primeraného finančného zadostučinenia vo výške 792,13 eura. V konaní nebolo sporné, že dňa 21. 07. 2014, 05. 11. 2014, 22. 02. 2015 a 25. 04. 2015 boli uzatvorené zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru s poistením.

1.9. K zmluve uzatvorenej dňa 21. 07. 2014, na základe ktorej bol žalobcovi poskytnutý úver vo výške 4 000 eur, žalobca namietal absenciu náležitosti podľa § 9 odsek 2 písmeno k/, písm. l/, písm. j/ zákona o spotrebiteľských úveroch. Po preskúmaní zmluvy, súd prvej inštancie zistil, že uvedená zmluva obsahuje výšku RPMN 12,7 % a celkovú čiastku, ktorú musel spotrebiteľ zaplatiť vo výške 5 640,48 eura. Konštatoval, že náležitosti zmluvy sú zachované a v zmluve boli uvedené v správnej výške, keď podľa Národnej banky Slovenska bola výška RPMN v júli 2014 vo výške 13,23%, žalovaný správne nezapočítal poistenie do celkových nákladov ani do RPMN, nakoľko v zmysle § 2 písmeno g/ a § 19 odsek 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, je len podmienenie poistenia úveru ako doplnkovej služby zo strany veriteľa, podmienkou zahrnutia poistenia do celkových nákladov, ktorú skutočnosť potvrdzuje aj znenie čl. 3 kapitoly I. písmena g) smernice č. 2008/48/ES. V konaní bolo preukázané, že zmluva nebola podmienená uzatvorením poistenia. K absencii odplaty v uvedenej zmluve, ktorú žalobca nesprávne označil § 9 odsek 2 písmeno j/ zákona o spotrebiteľskom úvere, tento zákon neupravoval odplatu ako podstatnú náležitosť zmluvy. K námietke žalobcu, že zmluva neobsahovala výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, v dôsledku ktorého sa poskytnutý úver považuje za bezúročný a bez poplatkov v zmysle

§ 11 odsek 1 písmeno b/ zákona o spotrebiteľských úveroch, súd prvej inštancie poukázal, že zmluva obsahuje len uvedenie súhrnnej mesačnej splátky, z ktorej nie je zrejmé, aká suma sa z každej jednotlivej splátky započítava na istinu úveru a aká na úroky. Súd prvej inštancie vyhodnotil, že poskytnutý úver na základe zmluvy uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným je považovaný za bezúročný a bez poplatkov a žalobcovi tak vzniklo právo na rozdiel medzi celkovou sumou, ktorú žalobca predčasne uhradil za úver a sumou poskytnutého úveru t.j. vo výške 420,74 eur, ktorá predstavuje bezdôvodné obohatenie.

1.10. Aj ďalšie zmluvy, uzatreté medzi stranami sporu, súd prvej inštancie vyhodnotil ako bezúročné a bez poplatkov a to pre absenciu splnenia podmienky uvedenej v ustanovení § 9 ods. 2 písm. k/ zákona o spotrebiteľských úveroch, v znení účinnom ku dňu uzavretia zmlúv, t.j. absenciu rozdelenia splátok na výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. V dôsledku bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmlúv vzniklo žalovanej bezdôvodné obohatenie, a to zo zmluvy uzavretej dňa 21. 07. 2014 vo výške 420,74 eura, zo zmluvy uzavretej dňa 05. 11. 2014 vo výške 82,72 eura, zo zmluvy uzavretej dňa 22. 02. 2015 vo výške 51,24 eura, zo dňa 25. 04. 2015 vo výške 51,24 eura, na zaplatenie ktorého žalovanú zaviazal v celkovej sume 671,33 eura.

1.11. Žalobu žalobcu v časti o primerané finančné zadosťučinenie vo výške 792,13 eura v zmysle § 3 odsek 5 zákona o ochrane spotrebiteľa súd prvej inštancie zamietol dovodiac, že účelom a zmyslom citovaného ustanovenia je odškodniť spotrebiteľa za diskomfort, ktorý nastal z dôvodu, že spotrebiteľ sa rozhodol uplatniť ochranu proti porušeniu práv a povinností zo strany dodávateľa na súde a v tomto konaní bol úspešný. Z hypotézy citovanej právnej normy jednoznačne vyplýva, že spotrebiteľ musí byť pri uplatnení tohto práva úspešný. Iba za tohto predpokladu mu vznikne právo na priznanie finančného zadosťučinenia. V danom prípade žalobca v žalobe poukazuje na absenciu náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, na základe čoho následne vyvodzuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru a s tým súvisiaci nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca nemal naliehavý právny záujem na určení neprijateľnosti zmluvných podmienok vo vzťahu k uplatnenému nároku o vydanie bezdôvodného obohatenia, žalobou sa nedomáha ochrany práva spotrebiteľa, pričom súd náležitosti uvedené v úverových zmluvách preskúmal predbežne vo vzťahu k vydaniu bezdôvodného obohatenia a preto nie sú splnené podmienky na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia a preto súd žalobu v tejto časti zamietol.

1.12. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 odsek 1 Civilného sporového poriadku (zákon číslo 160/2015 Z.z., ďalej len „CSP“) s poukazom na § 262 odsek 1 CSP v prospech žalovaného, keď pomer úspechu žalobcu a žalovaného (z celkového nároku vo výške 1 463,46 eura, t.j. 671,33 eura bezdôvodné obohatenie a sumy 792,13 eura z titulu primeraného finančného zadosťučinenia), predstavoval 46% : 54%, pričom rozdiel pomerných úspechov v prospech žalovaného predstavuje 8%, o ktorom nároku bude rozhodnuté súdom prvej inštancie zastúpenej vyšším súdnym úradníkom samostatným rozhodnutím.

2. Rozsudok súdu prvej inštancie napadla odvolaním žalovaná vo vyhovujúcej časti, namietajúc nesprávne právne posúdenie.

2.1. Nestotožnila sa so záverom súdu prvej inštancie o absencii podmienky rozdelenia splátok úveru. Predmetné úverové zmluvy obsahovali všetky náležitosti podľa zákona o spotrebiteľských úveroch. K podmienke uvedenej v § 9 ods. 2 písm. k/ zákona o spotrebiteľských úveroch uviedla, že zmluvy obsahujú výšku pravidelnej mesačnej anuitnej splátky úveru, počet pravidelných mesačných anuitných splátok úveru je 72, termín splatnosti pravidelných mesačných anuitných splátok úveru je konkrétny deň príslušného kalendárneho mesiaca. Žalovaný formulovaním výšky anuitnej splátky dostatočne informoval spotrebiteľa tak, aby takáto informácia bola pre spotrebiteľa zrozumiteľná, úplná a zároveň neodporovala ustanoveniu zákona. Žalobca nemal žiadnu pochybnosť o výške svojho záväzku. V tomto zmysle je žaloba bezdôvodná a jej účelom je získanie majetkového prospechu, nie ochrana práv spotrebiteľa. Požiadavka žalobcu na rozpisanie výšky splátky istiny a úroku bez ohľadu na obsah základných stanoviení úverových zmlúv je aplikovaním povinnosti podľa ustanovenia § 9, ods. 3 a 5 zákona o spotrebiteľských úveroch, namiesto ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ zákona. Následkom takéhoto výkladu je nesprávne aplikovanie transponovaného ustanovenia čl.10, bod 2, písm. i) Smernice, ktoré zavádza povinnosť veriteľa poskytnúť spotrebiteľovi výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere na dobu určitú, pričom táto amortizačná tabuľka musí uvádzať splátky, ktoré sa majú zaplatiť, ako aj lehoty a podmienky ich úhrady, vrátane rozpisu každej splátky s uvedením amortizácie istiny, úrokov vypočítaných na základe úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru a prípadne i dodatočné náklady. Potom nie ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) uvedením v úverovej zmluve, ale ustanovenie § 9, ods. 3 a 5 zákon o spotrebiteľských úveroch stanovuje spotrebiteľovi právo kedykoľvek si bezplatne vyžiadať presný

rozpis anuitných splátok s podrobným rozčlenením výšky splátky istiny a výšky. Žalobca však o takéto predloženie nepožiadaval, (resp. požiadaval až pre potreby podania žaloby), jednoducho preto, že nemal pochybnosť o rozsahu, zrozumiteľnosti a určitosti svojho zmluvného záväzku. Poukázala na rozsudok Krajského súdu Prešov pod spis. značkou 3Co/111/2014 zo dňa 1.10.2015, Krajského súdu v Banskej Bystrici spis. značka 7Co/963/2015, 17Co/530/2015, v ktorých je konštatované, že v zmysle Rozsudku Súdneho dvora EU vo veci C-42/15 ide o okolnosť, ktorej neuvedenie nemôže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku.

2.2. Vo vzťahu k namietanej náležitosti § 9 ods. 2 písm. k/ zákona o spotrebiteľských úveroch tak bez pochybností možno ustáliť, že požadované náležitosti úverové zmluvy obsahujú. Náležitosti úverových zmlúv sú formulované spôsobom, ktorý je pre spotrebiteľa jednoduchý a zrozumiteľný a neodporuje gramatickému výkladu tohto ustanovenia zákona, pričom v zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu SR z 22. februára 2018, sp. zn. 3 Cdo 146/2017 je možné takýto záver ustáliť už na základe súčasného znenia zákonnej úpravy.

2.3. Súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí konštatuje, že v úverovej zmluve nie je uvedená konečná splatnosť úveru. Nie je možné sa stotožniť s takýmto názorom, keďže úverová zmluva obsahuje dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru takým spôsobom, že obe skutočnosti bez pochybností uvádza v základných ustanoveniach úverovej zmluvy slovným spojením 72 mesiacov od splatnosti prvej mesačnej anuitnej splátky. Potom je nesporné, že zmluva trvá 72 mesiacov (resp. 6 rokov) a konečná splatnosť úveru nastane po uplynutí 72. mesiacov odo dňa splatnosti prvej mesačnej splátky, pokiaľ nebude úver splatený skôr na žiadosť dlžníka. Úverová zmluva uvádza splatnosť pravidelnej mesačnej splátky na konkrétny deň v príslušnom kalendárnom mesiaci.

2.5. Navrhuje zmeniť napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie a žalobu žalobcu v plnom rozsahu zamietnuť.

3. Žalobca v podanom vyjadrení k odvolaniu žalovanej uviedol, že odvolanie je bezpredmetné a neprípustné, nakoľko nespĺňa odvolacie podmienky uvedené v poučení k rozhodnutiu prvoinštančného súdu. Žalovaná tvrdí, že súd vychádza z nesprávneho posúdenia právnej veci a teda podáva odvolanie v mysle § 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku. Tvrdeniami žalovanej, uvedenými v odvolaní v plnej miere a v celom rozsahu nesúhlasí a popiera ich. Až od 01. 05. 2018 bude možné vykladať zákon tak, že nie je splátkový kalendár nevyhnutná súčasť zmluvy. Eurokonformný výklad, tak ako ho vyjadril Najvyšší súd v uznesení 3 Cdo 146/2017 o dňa 22. 02. 2018. je contra legem vnútroštátnemu právu a narúša právnu istotu.

3.1. Žalobca sa v spore domáhal určenia, že úver je bezúročný a bez poplatkov, na základe viacerých absencií, medzi ktorými bolo aj to, že v zmluve absentuje prehľad splátok istiny, úrokov a iných poplatkov a tak isto, že v zmluve absentuje termín konečnej splatnosti úveru. Tieto dve absencie okresný súd uznal a určil úvery ako bezúročné a bez poplatkov, na základe čoho vznikla žalovanej povinnosť vydať žalobcovi úroky, ktoré vyberal z úverov. Žalovaná nepreukázala, že zo zmlúv, ktoré uzatvorila so žalobcom, vyplýva splnenie týchto dvoch náležitostí, a to náležitosti - prehľad splátok istiny, úrokov a iných poplatkov a náležitosti - termín konečnej splatnosti. Nestotožnil sa so záverom Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo 146/2017, keďže najvyšší súd popiera výkladové metódy ustálené v právnom štáte, v Slovenskej republike, keď poskytuje výklad contra legem, čím i nezanedbateľne narúša právnu istotu. Toto uznesenie Najvyššieho súdu sa navyše prudko vymyká z medzí ustálenej súdnej praxe tejto oblasti. Uznal, že harmonizácia so smernicou, je potrebná a je možná. Ale určite nie v tej miere aby sa eurokonformným výkladom lámalo vnútroštátne právo. Tvrdenie žalovaného o tom, že som nepožiadaval o amortizačnú tabuľku pre to, lebo som nemal pochybnosti, je klamlivé, nepravdivé a ničím nepodložené. O amortizačnú tabuľku som nemohol žiadať, lebo nebola taká možnosť v zmysle tom, že to neumožňovala právna úprava zákona o spotrebiteľských úveroch a nebola v nej zakotvená povinnosť o tejto možnosti spotrebiteľa informovať. Ďalej vo svojom vyjadrení žalobca poukazuje na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 9. novembra 2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s. proti Káre Bíróovej, ktorý sám detailne vykladá.

3.2. Záverom uviedol, že okresný súd, tak správne určil, že úvery sú bezúročné a bez poplatkové a správne zaviazal žalovaného povinnosťou vydať bezdôvodné obohatenie s príslušenstvom, ako primeranú sankciu. Ustálená judikatúra slovenských súdov podala (a aj podáva) stabilný výklad ustanovenia zákona ohľadom potreby štruktúrovania splátok úveru a jej prelomenie spôsobom, ktorý uviedol najvyšší súd, nie je prípustný. Prvoinštančný súd aplikoval správne právne predpisy, správne ich vyložil a ďalej aj vyvodil správne závery, a z toho vyplýva, že nemôže ísť o nesprávne posúdenie právnej veci.

3.3. Navrhuje preto, aby bol rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti potvrdený ako vecne právny.

4. Žalovaná v podanej duplike uviedla tie isté skutočnosti, ako v podanom odvolaní, opätovne poukázala znesenie Najvyššieho súdu SR z 22. februára 2018, sp. zn. 3 Cdo 146/2017. Žalobca vo svojom vyjadrení konštatuje, že Uznesenie Najvyššieho súdu SR svojou povahou odporuje zákonu a narúša princíp právnej istoty, keďže je v rozpore s judikatúrou súdov nižšej inštancie. Podľa nášho názoru je práve takéto pôsobenie Najvyššieho súdu SR je vyjadrením požiadavky právnej istoty. Platí, že zásada konformného výkladu vyžaduje, aby vnútroštátne súdy urobili všetko, čo je v ich právomoci, berúc do úvahy celé vnútroštátne právo a uplatniac výkladové metódy ním uznané, s cieľom zaručiť úplnú účinnosť predmetnej smernice a dospieť k riešeniu, ktoré je v súlade s účelom sledovaným smernicou (C-212/04 Adeneler a C-105/03 Pupino). Navrhuje zmeniť napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie a žalobu žalobcu zamietnuť.

5. Žalobca, reagujúc na dupliku žalovanej, v písomnom vyjadrení opätovne tvrdí, že neboli splnené odvolacie podmienky. Opakovane uviedol narušenie právnej istoty rozhodnutím Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo 146/2017. Ďalej rozviedol svoj názor v časti teleologického a autentického výkladu právnej normy, poukázal na logický výklad, účinky Smernice EU a zotrval na svojom závere o správnosti napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie.

6. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku, zákon číslo 160/2015 Z.z., ďalej len „CSP“), po zistení, že odvolanie bolo podané stranou, v neprospech ktorej bolo rozhodnutie vydané a v zákonom stanovenej lehote (§ 359, § 362 ods. 1 CSP) a zistení, že odvolanie spĺňa náležitosti § 363 a nasl. CSP, preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 ods.1 CSP, § 380 ods. 1 CSP), skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania a s verejným vyhlásením rozsudku (§ 385 ods.1, § 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalovanej je dôvodné. Súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav, avšak v zamietajúcej časti vec nesprávne posúdil po právnej stránke, preto odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 388 CSP zmenil tak, že žalobu žalobcu zamietol.

7. Predmetom konania v danej veci bola žaloba žalobcu, ktorou sa domáhal vydania bezdôvodného obohatenia od žalovanej vo výške 671,33 eura z dôvodu, že úverové zmluvy, ktoré boli medzi stranami sporu uzavreté, sú bezúročné a bez poplatkov, pre absenciu zákonných podmienok. V priebehu konania na súde prvej inštancie rozšíril žalobný návrh o zaplatenie sumy 792,13 eura z titulu finančného zadosťučinenia.

7.1. Súd prvej inštancie vyhovel žalobe žalobcu v časti o zaplatenie sumy 671,33 eura, úroku z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 671,33 eura za čas od 20. 07. 2017 do zaplatenia, keď predmetný úver vyhodnotil ako bezúročný a bez poplatkov z dôvodu absencie podstatnej náležitosti zmluvy, a to sumy, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov a neuvedenia konečnej splatnosti úveru. V zostávajúcej časti, finančného zadosťučinenia v sume 792,13 eura, žalobu zamietol dôvodiac nesplnením podmienok.

7.2. Rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcej časti napadla odvolaním žalovaná dôvodiac, že predmetné úverové zmluvy nemuseli obsahovať presný rozpis jednotlivých mesačných splátok podľa § 9 ods. 2 písm. k/ zákona o spotrebiteľských úveroch. Poukázala predovšetkým na rozhodovaciu prax súdov Slovenskej republiky, Smernicu EU č. 93/13 EHS, rozsudok Súdneho dvora EU vo veci C-42/15, ako aj uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo 146/2017.

8. Podľa § 388 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmení, ak nie je dôvod na potvrdenie, ani na zrušenie rozhodnutia.

9. Odvolací súd, rozhodujúc o odvolaní žalovanej, preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, konanie, ktoré mu predchádzalo, odvolanie žalovanej a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie nie je v napadnutej vyhovujúcej časti vecne správny, pre nesprávne právne posúdenie predmetu sporu súdom prvej inštancie. V napadnutej vyhovujúcej časti rozsudok súdu prvej inštancie nie je správny, preto v tejto časti odvolací súd postupoval podľa § 388 CSP a v tejto časti zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že žalobu žalobcu zamietol.

9.1. Súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcu v časti ním požadovaného finančného zadosťučinenia v sume 792,13 eura, keď nezistil splnenie podmienok pre jeho priznanie. S týmto záverom sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil.

10. Súd prvej inštancie v danej veci správne posúdil predmetný vzťah medzi stranami sporu, ako spotrebiteľský, založený spotrebiteľskými zmluvami. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, konania, ktoré mu predchádzalo, ako aj odvolania žalobcu, dospel k záveru o dôvodnosti a opodstatnenosti dôvodov odvolateľa, uvádzaných v podanom odvolaní. Vzhľadom k tomu, že v danej veci došlo iba k nesprávnemu právnemu posúdeniu jednej náležitosti úverových zmlúv súdom prvej inštancie, odvolací súd nepovažoval za potrebné doplniť, ani zopakovať dokazovanie, keď sa stotožnil so skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie, preto v danej veci rozhodol podľa § 385 ods. 1 CSP bez prejednania veci na odvolacom pojednávaní. Odvolací súd nepovažoval ani za potrebné upozorniť na zmenu právnej kvalifikácie, nakoľko k tejto zmene nedošlo, keď súd prvej inštancie aplikoval v danej veci aj správne právne ustanovenia predpisov, iba tieto nesprávne vyložil a na danú vec nesprávne vyhodnotil.

11. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá. Tak, ako už vyššie je uvedené, odvolací súd sa nestotožnil s právnym záverom súdu prvej inštancie o premlčaní nároku žalobcu.

12. V prvom rade odvolací súd poukazuje na záver súdu prvej inštancie, ktorým predmetné úverové zmluvy uzavreté medzi stranami sporu (boli štyri), vyhodnotil ako spotrebiteľské zmluvy, na ktoré je nevyhnutné aplikovať ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch (zákona číslo 129/2010), ako aj ustanovenia zákona o ochrane spotrebiteľa (250/2007 Z.z.). S týmto záverom sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil. Taktiež sa stotožnil aj so záverom a konštatovaním súdu prvej inštancie, že do hodnoty RPMN bolo správne nezapočítat poistenie, ktoré bolo uzavreté na dobrovoľnej báze. Odvolací súd sa stotožnil v plnom rozsahu aj so záverom súdu prvej inštancie, v tom smere, že hodnota RPMN v jednotlivých úverových zmluvách bola uvedená v správnej výške a túto nie je možné vyhodnotiť ako neprimeranú a neprijateľnú. Taktiež výška úroku z úverov v jednotlivých úverových zmluvách, ktorá tvorí časť odplaty zahrňujúce do RPMN, je primeraná a nie je možné ani túto výšku vyhodnotiť ako neprimerane vysokú. Tieto skutočnosti však neboli predmetom odvolania žalovanej a preto sa odvolací súd s týmito závermi súdu prvej inštancie, ďalej podrobnejšie nezaoberal.

13. Predmetom odvolania žalovanej bola iba námietka týkajúca sa záveru súdu prvej inštancie, že predmetné úverové zmluvy neobsahovali podstatnú náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. k/ zákona o spotrebiteľských úveroch.

13.1. Súd prvej inštancie vyhodnotil predmetné úverové zmluvy (boli štyri) ako bezúročné a bez poplatkov a to s poukazom na absenciu podstatnej náležitosti uvedenej v ustanovení § 9 ods. 2 písm. k/ zákona o spotrebiteľských úveroch (sumu, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov) a na tomto základe uložil žalovanej povinnosť vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie, spočívajúce vo výške úrokov, ktoré žalobca žalovanej zaplatil na predmetných úveroch. S týmto záverom súdu prvej inštancie sa odvolací súd nestotožnil.

13.2. Vzhľadom na odvolanie podané žalovanou, odvolací súd podrobil prieskumnej činnosti jednotlivé úverové zmluvy z pohľadu obsahu podstatných náležitostí úverovej spotrebiteľskej zmluvy podľa § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch.

13.2.1. Rozhodujúc o tom, či je v zmluve o úvere nevyhnutné uvádzať rozdelenie jednotlivých splátok na istinu, úrok a iné poplatky, je nevyhnutné vychádzať zo Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (Ú.v. EÚ L 133, 22.5.2008). Podľa čl. 10 ods. 2 písm. h/ Smernice 2008/48/ES, zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádza: výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia. Podľa čl. 22 ods. 1 Smernice 2008/48/ES, keďže táto smernica obsahuje harmonizované ustanovenia, členské štáty nesmú zachovať ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom

právne ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto smernice. Odvolací súd iba dodáva, že eurokonformnému výkladu ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ zákona číslo 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, účinného od 01. 06. 2010, zodpovedá výklad v tom zmysle, že spojenie „sumu, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je potrebné vnímať tak, že sa tým myslí splátka obsahujúca istinu, úroky a poplatky, pri ktorej má byť uvedená výška, dátum a ich počet. Akýkoľvek iný výklad tohto ustanovenia by bol v priamom rozpore so smernicou 2008/48/ES.

14. Súd prvej inštancie síce správne poukázal na Rozsudok súdneho dvora (tretia komora), z 9. novembra 2016 vo veci C-42/15, ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, ktorý podal Okresný súd Dunajská Streda rozhodnutím z 19. decembra 2014 doručeným súdnemu dvoru 02. 02. 2015 v súvislosti s konaním Home Credit Slovakia, a.s. proti Kláre Bíróovej, avšak toto rozhodnutie nesprávne vyhodnotil. Z bodu 59 vyplýva, že článok 10 ods. 2 písm. h) a i) Smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave.

14.1. Následne Najvyšší súd Slovenskej republiky z 22. februára 2018 pod č.k. 3Cdo/146/2017, nadväzujúc na vyššie uvedené rozhodnutie Súdneho dvora EU, vo závere rozhodnutia z 22. februára 2018 pod č.k. 3Cdo/146/2017, uviedol, že: „Zákomom č. 297/2017 z 12. októbra 2017, ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 483/2001 Z.z. o bankách a zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony, došlo k zmene ustanovenia § 9 ods. 2 písmeno i/ (predtým písm. k/), zákona č. 129/2010 Z.z. v tom zmysle, že sa v ňom s účinnosťou od 1. mája 2018 slová „ a termíny splátok istiny úrokov a iných poplatkov“ nahrádzajú slovami „frekvencia splátok a“. V dôvodnej správe k tomuto zákonu sa uvádza, že vypustenie náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere bolo nevyhnuté so zreteľom na závery v rozsudku. Od uvedeného dňa sa teda legislatívne pregnantnejším vyjadrením odstráni možnosť rôzneho výkladu predmetného ustanovenia, ktorú bolo možné preklenúť už podľa doterajšej právnej úpravy jeho eurokonformným výkladom“.

14.2. Z vyššie uvedených dôvodov preto záver súdu prvej inštancie o tom, že úver je pre absenciu podmienky uvedenej v ustanovení § 9 ods. 2 písm. k/ zákona číslo 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ktorý nadobudol účinnosť dňa 02. 04. 2010, bezúročný a bez poplatkov, je nesprávny. Na základe týchto skutočností sa odvolací súd nestotožnil s právnym posúdením predmetu sporu súdom prvej inštancie.

15. Za situácie, že súd prvej inštancie na tomto závere skonštatoval, že predmetné úverové zmluvy sú z dôvodu absencie tejto podmienky bezúročné a bez poplatkov, na ktorom základe uložil žalovanej povinnosť vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie, spočívajúce v zaplatených úrokoch z úverov, je jeho rozhodnutie nesprávne, v rozpore s vyššie uvedeným záverom odvolacieho súdu.

15.1. Sankciou za absenciu zákonnej podmienky zmluvy o spotrebiteľskom úvere, je vyhlásenie predmetného úveru za bezúročný a bez poplatkov. Podmienky určenia, že úver je bezúročný a bez poplatkov, sú uvedené v ustanovení § 11 zákona o spotrebiteľských úveroch. V znení účinnom v čase uzavretia jednotlivých úverových zmlúv, t.j. od 21. 07. 2014 do 22. 05. 2015, bolo možné vyhlásiť úver za bezúročný a bez poplatkov vtedy, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere nie je uzavretá písomne (§ 9 ods. 1 zákona o spotrebiteľskom úvere), ak neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a/ až l/, s/, z/ a aa/ tohto zákona, t.j. že zmluva neobsahuje druh spotrebiteľského úveru (písm. a/), identifikačné údaje veriteľa (písm. b/), jeho adresu (písm. c/), identifikačné údaje spotrebiteľa (písm. d/), identifikáciu osoby, ktorej vlastnícke právo k tovaru neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania (písm. e/), dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti (písm. f/), celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru (písm. g/), opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o úvere vzťahuje (písm. h/), úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru (písm. i/), odplatu (písm. j/), RPMN (písm. k/), výšku, počet a termíny splátok istiny a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia (písm. l/), výšku poplatkov hradených za úkony notára (písm. s/), priemernú hodnotu RPMN (písm. z/), názov zmluvy, ktorý obsahuje slová spotrebiteľský úver v príslušnom gramatickom tvare (písm. aa/).

16. Žalobca tiež v priebehu konania namietal, že úverové zmluvy neobsahujú podmienku uvedenú v ustanovení § 9 ods. 2 písm. f/ zákona o spotrebiteľských úveroch, a to dátum konečnej splatnosti.

16.1. Odvolací súd, podrobiac prieskumu úverové zmluvy aj z tohto pohľadu, dospel jednoznačne k záveru, že všetky štyri úverové zmluvy túto podmienku jednoznačne, bez akejkoľvek pochybnosti, spĺňajú. Jednotlivé úverové zmluvy obsahujú údaj o tom, kedy mal byť úver poskytnutý, určenie prvej anuitnej splátky, počet splátok, čím je ohraničená aj konečná splatnosť jednotlivého úveru. Tieto údaje sú dostatočné a určité pre určenie, kedy má spotrebiteľ zaplatiť prvú, ďalšie splátky a poslednú splátku, keďže každá zmluva obsahuje počet splátok, preto nemôžu vzniknúť pochybnosti o konečnej splatnosti jednotlivých úverov. Odvolací súd preto túto námietku žalobcu v priebehu konania na súde prvej inštancie, ktorou sa zaoberá aj v podanom vyjadrení k odvolaniu žalovanej, vyhodnotil ako účelovú a neopodstatnenú.

16.2. Odvolací súd po preskúmaní všetkých štyroch úverových zmlúv, vyhodnotiac v nich dohodnuté podmienky ako prijateľné a primerané, nezistiac neprijateľné zmluvné podmienky a taktiež nezistiac absenciu niektorej z vyššie uvedených zákonných podmienok, nemal inú možnosť, ako konštatáciu, že úverové zmluvy, uzavreté medzi stranami sporu dňa 21. 07. 2014, dňa 05. 11. 2014, dňa 25. 04. 2015 a dňa 22. 05. 2015 boli platne uzavreté, obsahujú všetky zákonom stanovené podstatné náležitosti, ktoré nie sú neprimerané a neprijateľné, boli uzavreté v súlade so zákonom. Z dôvodu splnenia všetkých, zákonom stanovených podmienok, nie je preto možné prijať záver, že jednotlivé úvery sú bezúročné a bez poplatkov. Následne potom nie je možné ani prijať záver o bezdôvodnom obohatení žalovanej, ktoré by mala vydať žalobcovi. Žalobca plnil žalovanej na základe platne uzavretých úverových zmlúv, ktoré obsahovali všetky podstatné náležitosti, preto nemohlo dôjsť k vyhláseniu ich bezúročnosti a bezpoplatkovosti a následne ani k vydaniu bezdôvodného obohatenia žalovaného žalobcovi, nakoľko žiadne nevzniklo.

17. Záverom odvolací súd, k námietke žalobcu, že Najvyšší súd v uznesení sp.zn. 3Cdo 146/2017 zo dňa 22. 02. 2018, vyslovil záver, ktorý je contra legem vnútroštátnemu právu a narúša právnu istotu, iba dodáva, že odvolaciemu súdu neprináleží hodnotenie rozhodnutia vyššej súdnej autority, jeho právom a povinnosťou je v zmysle rozhodnutí vyšších súdnych autorít ďalej postupovať a nimi sa riadiť v obdobných prípadoch. Ďalej odvolací súd k tejto námietke žalobcu tiež dodáva, že nielen Najvyšší súd SR v citovanom rozhodnutí, ale aj už pomerne rozsiahla súdna prax, prijala tento záver, stotožnila sa s ním a v zmysle tohto záveru v ďalších, obdobných veciach aj rozhoduje. Odvolací súd je povinný rešpektovať rozhodnutia vyššieho súdu, je nimi viazaný a je povinný týmto sa v ďalej rozhodovacej činnosti riadiť.

18. Odvolací súd preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo vyhovujúcej časti podľa § 388 CSP zmenil tak, že žalobu žalobcu zamietol.

19. O náhrade trov konania rozhodol odvolací súd, vzhľadom na zmenu napadnutého rozsudku, aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie a aj na odvolacom súdom a to podľa § 396 ods. 1, ods. 2 CSP v súlade s ustanovením § 255 ods. 1 CSP a v konaní úspešnej žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu voči žalobcovi. O výške trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným rozhodnutím podľa § 262 CSP.

Rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov v senáte 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), to neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba,

ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).